

Reactie VSV op internetconsultatie:

Budgetneutraal vereenvoudigen van de teruggaaf van bpm bij export

D.d. 24 oktober 2025

Hierbij de reactie van de Vereniging SchadeVoertuighandel, kortweg VSV, op bovengenoemde internetconsultatie.

We kunnen ons niet verenigen met hetgeen thans voorgesteld wordt. Dat heeft alles te maken met het feit dat wij ervan overtuigd zijn, dat de huidige beperkende (Nederlandse) regels rondom de teruggave van bpm reeds strijdig zijn met Europese wetgeving. Te denken valt dan aan o.a.:

- het niet teruggeven van bpm ingeval het een schadevoertuig betreft;
- het niet teruggeven van bpm bij uitvoer buiten de EU/EER;
- de termijn van dertien weken voor het terugvragen van bpm.

In de bijlage treft u onze uitgebreide, niet uitputtende, juridische uitleg aan.

De ‘Europese strijdigheid’ geldt impliciet voor het voorstel dat nu voorligt. Weliswaar zouden de drie genoemde beperkingen in het nieuwe voorstel geheel komen te vervallen, hetgeen een zegen zou zijn voor alle betrokkenen (bedrijven, Belastingdienst én de rechterlijke macht), echter komen daar een aantal strijdige beperkingen voor in de plaats.

Zo mag budgetneutraal niet van belang zijn, want het voldoen aan het recht van de Unie is een wettelijke verplichting, ongeacht de kosten. Dientengevolge kan ook de beperking tot twaalf jaar niet standhouden, alsmede het pas na één jaar uitbetalen van de teruggevraagde bpm. Daarmee wordt een enorm en onacceptabel financieel risico bij de bedrijven neergelegd. Het voorgestelde vergunninghoudersstelsel verandert daar helemaal niets aan. Een latere uitbetaling kan simpelweg niet, want dat is in strijd met alle rechtsbeginselen.

We begrijpen de vrees voor een carrousel-effect, echter fraude kan heel eenvoudig worden voorkomen door, met een kleine aanpassing van het huidige artikel 10a van de Wet bpm, bij ‘her-import in de eerste zes maanden’ de bpm te berekenen op basis van de tabel.

Aanvullend willen wij graag nog kwijt dat, gedurende de gesprekken met het ministerie, alsmede in het Revnext-onderzoek, de enorme besparing op het ‘apparaat’ van de Belastingdienst, die met het volledig opheffen van de beperkingen wordt bewerkstelligd, niet is meegenomen. Dat is in onze ogen een omissie.

Vanzelfsprekend zijn wij van harte bereid een toelichting op deze reactie te geven en verder in overleg te gaan, teneinde een passende oplossing te bereiken.

Peter Goedbloed
Algemeen Voorzitter
info@vsv.nl

Bijlage

Aanvullende (niet uitputtende) juridische toelichting Europese strijdigheid

Heffingen op invoer van goederen, die vanuit een lidstaat werden overgebracht, waren na 31 december 1992 niet meer toegestaan. Volgens vaste rechtspraak van het Hof ziet artikel 110 VWEU evenzeer toe, op dezelfde gronden, bij uitvoer van goederen.

Aangaande het evenredigheidsbeginsel betreft, heeft het Hof in verband met de bepalingen van het VWEU, die betrekking hebben op het vrij verrichten van diensten, geoordeeld dat een registratiebelasting indruist tegen het evenredigheidsbeginsel, wanneer de met deze belasting nagestreefde doelstelling kan worden bereikt door een belasting in te voeren ten belope van een bedrag dat evenredig is aan de duur van de registratie van het voertuig in de staat waar het wordt gebruikt, zodat discriminatie van de in andere lidstaten gevestigde autoleasebedrijven bij de afschrijving van de belasting kan worden voorkomen (arrest van 21 maart 2002, Cura Anlagen, C-451/99, EU:C:2002:195, punt 69).

Nederland heft ook van buitenlands gekentekende voertuigen en heeft op 16 oktober 2006 een wettelijk systeem van tijdsevenredige heffing ingevoerd, dat aansluit bij de duur van de registratie in de lidstaat waar het wordt gebruikt, in casu in lidstaat Nederland.

In de oude regeling van de bijzondere verbruiksbelasting van personenauto's, hierna: „bvb”, was sprake van belastingheffing i.v.m. grensoverschrijding. Dat is verboden bij Unierecht en is vervangen door registratierechten.

Door nu voor exportvoertuigen grensoverschrijdende formaliteiten te vereisen, in aanvulling op de uitschrijving uit het kentekenregister, zijnde het belastbare feit voor uitschrijving, wordt de hoogte van de belasting wederom afhankelijk gemaakt van deze grensoverschrijdende voorwaarden en/of formaliteiten. Ook wordt ongelijkheid gecreëerd wanneer de bpm komt te vervallen, zoals bij schadevoertuigen of een te laat verzoek.

Vaststaat dat de belasting bpm verband houdt met het gebruik van de goederen in lidstaat Nederland, die geheven wordt voor de duur van de inschrijving in het kentekenregister. Zie de conclusie van A-G Poiares Maduro in de zaak van het Hof van 19 mei 2004, Feron, EU:C:2004:312;

De Nederlandse regering heeft ter terechtzitting aangevoerd dat de bpm verband houdt met het gebruik van de goederen en geen verbruiksbelasting in verband met invoer is, aangezien een particulier steeds kan besluiten, een voertuig als deel van zijn persoonlijke goederen in te voeren om het thuis of in een museum te stallen als onderdeel van een collectie voertuigen, en op die wijze kan vermijden het na invoer te moeten registreren.

Volgens de Commissie is de bpm in 1993 ingevoerd met het oog op de wijziging van de regeling van de bvb, waarvoor destijds het belastbare feit de invoer of levering van het voertuig was en niet de registratie ervan. Heffingen op invoer van goederen, die vanuit een lidstaat werden overgebracht, waren na 31 december 1992 niet meer toegestaan en bijgevolg strekte de Wet bpm er volgens de Commissie toe het belastbare bedrag van de bvb te behouden door de belasting op een ander tijdstip te heffen.

Aldus staat vast, nu heffingen of teruggaven wegens overschrijding van de binnengrens verboden zijn, de teruggaaf van belasting bpm, die de heffing bij registratie compenseert, omdat de goederen niet langer worden gebruikt in lidstaat Nederland, alleen kan plaats vinden wegens de-registratie, NIET

wegens export, nu heffingen, inclusief de compensatie van heffingen wegens overschrijding van de binnengrens immers verboden zijn.

Het Hof heeft duidelijk gemaakt dat een binnenlandse belasting die zonder onderscheid van toepassing is, „toch als een schending van het discriminatieverbod van [artikel 110 VWEU] moet worden aangemerkt, wanneer vooral belaste binnenlandse producten [...] profiteren van de voordelen die de bestemming van de opbrengst van de belasting met zich brengt, doordat zij de op deze producten drukkende last gedeeltelijk compenseren en aldus de uitgevoerde binnenlandse producten benadelen [...]. In dat geval moet de heffing op het uitgevoerde product, die in beginsel wettig is, worden verboden voor zover zij gedeeltelijk de last compenseert, die drukt op het product dat op de binnenlandse markt wordt verwerkt of verhandeld, en naar evenredigheid worden verminderd [...]. Volgens vaste rechtspraak staat het aan de nationale rechter om vast te stellen in hoeverre de uitgevoerde producten eventueel worden gediscrimineerd [...]. Daartoe moet hij tijdens een referentieperiode nagaan in hoeverre de bedragen, die in totaal uit hoofde van de betrokken heffing zijn geïnd op de [...] producten, die op de binnenlandse markt worden [...] verhandeld, het financieel equivalent vormen van de voordelen waarvan uitsluitend deze producten profiteren”.

Voorts geldt artikel 110 VWEU niet alleen voor goederen, die worden ingevoerd, maar ook voor goederen die worden uitgevoerd (zie in die zin het arrest van 22 mei 2003, *Freskot*, C 355/00, EU:C:2003:298, punt 45 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Aldus is de aanvullende regeling voor teruggaaf van belasting bpm wegens export in kennelijke, ernstige strijd met het recht van de Unie. Het is immers een aanvullende grensoverschrijdende formaliteit, als voorwaarde, die niet geldt voor belaste binnenlandse producten die profiteren van de voordelen, die de bestemming van de opbrengst van de belasting met zich brengt, doordat zij de op deze producten drukkende last gedeeltelijk compenseren en aldus de uitgevoerde binnenlandse producten benadelen.

Ook is het moeten doen van een verzoek – op straffe van verval van recht – in strijd met het Unierechtelijk doeltreffendheidsbeginsel, nu degene die geen verzoek doet, zijn Unierechtelijke aanspraken en verplichtingen ziet verdampen (zie in gelijke zin, Hof van Justitie, 8 juni 2023, EU:C:2023:460, dictum).